

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.053/2018/9. szám

A Szegedi Ítéltábla **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – az **(igazgatási referens neve)** által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt **II.rendű alperes neve(címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2017. december 18. napján kelt 14.P.20.226/2017/8. sorszámú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja.**

A le nem rótt 79.200.- (Hetvenkilencezer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes munkaviszonyának megszűnését, rokkanttá nyilvánítását követően nagyszámú közigazgatási, illetőleg peres eljárást kezdeményezett, majd rendszerint a számára kedvezőtlen határozatokat hozó hatóságokkal – köztük a II. rendű alperesi jogelődde - és bíróságokkal szemben is pereket indított.

A **(város neve)**-i Törvényszék előtt részben a pártfogó ügyvédi képviselet engedélyezése iránti kérelmeinek elutasítását sérelmezte, részben foglalkozásból eredő egészségkárosodása kapcsán kívánt igényt érvényesíteni. A II. rendű alperest ezzel összefüggésben 132.500.000,- forint megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A II. rendű alperes elsősorban a per megszüntetését kérte, mivel álláspontja szerint nem tisztázott, hogy a felperes közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése vagy közigazgatási határozat jogellenességének megállapítása iránt terjesztette elő keresetét. Érdemben előadta, a felperes a kártérítési igény jogalapjaként nem jelölt meg sem jogszabályt, sem pedig a közigazgatási jogkörben okozott kár alapjául szolgáló, közigazgatási határozat jogellenességét megállapító jogerős bírósági ítéletet. Véleménye szerint ez a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per előfeltétele. Mivel a rendelkezésre álló iratokból nem állapítható meg a II. rendű alperes jogellenes magatartása, felperesi kár bekövetkezte, annak mértéke, illetve az okozati összefüggés, a felperesi kereset elutasításának van helye. Utalt arra, ha az elsőfokú bíróság a pert nem szüntetné meg és az ügyet érdemben tárgyalná, ellenkérelmét részletesen, jogszabályi hivatkozással ellátva terjeszti elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, egyúttal kötelezte a felperest a II. rendű alperes részére 10.000,- forint perköltség megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdései szerint határozta meg értékelve, hogy a II. rendű alperes a tárgyaláson nem jelent meg és egy beadványt szerkesztett.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása és a javára megállapított perköltség 1.000.000,- forintra történő felemelése érdekében a II. rendű alperes fellebezett. Nem vitatta, hogy a tárgyaláson nem vett részt és mindössze egy beadványt szerkesztett, azonban kiemelte, az elégséges volt a felperes keresetének elutasításához. Állította, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet munkadíj mérséklésére vonatkozó szabálya nem jelenti azt, hogy a kötelező minimum összeget 1 %-ra lehetne csökkenteni. Kifogásolta azt is, hogy evonatkozásban az ítélet részletes indokolást nem tartalmaz. Végül hozzátette, a nyilatkozat elkészítése több munkaórát vett igénybe, ezért indokolatlannak és méltánytalannak tartotta a minimum összeg ilyen mértékű leszállítását.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében keresetében érvényesített vagyoni igényét ismételte meg.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes keresete a II. rendű alperessel szemben 132.500.000,- forint megfizetésére irányult. Az elsőfokú bíróság ítéletével a II. rendű alperes perköltségét 10.000,- forintban határozta meg, így a fellebbezés kapcsán azt kellett vizsgálni, az arányban áll-e az elvégzett munkával.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes felet kell kötelezni. Ez a rendelkezés azonban nem biztosít alanyi jogot a pernyertes félnek arra, hogy költségei teljes mértékben megtérüljenek, a bíróságot mérlegelési jog illeti meg. A mérlegelés – a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) értelmében – kiindulási alapja a perérték, melynek bizonyos százalékában határozza meg a jogszabály az ügyvédi munkadíj mértékét, ami jogtanácsosi képviselőre is irányadó. A magasabb perérték általában az ügy nagyobb jelentőségére utal, ami az igényérvényesítés során az eljáró ügyvéd rendszerinti nagyobb felelősségével is párosul, ezt pedig a részére megállapítandó munkadíjban értékelni kell. Arra az esetre viszont, ha a kifejtett jogi munka a magas pertárgyérték ellenére nem jelentős, csekély mértékű, a jogszabály lehetővé teszi annak mérséklését. Ennek ugyanakkor az ellenkezőjére is módot ad: ha a pertárgyérték alacsony, a R. szerinti mértéktől pozitív irányban is el lehet térni az átlagosat meghaladó jogi képviselői tevékenység esetén. A R. a jelen per pertárgyértékéhez igazodó alsó határt 1.000.000,- forintban szabja meg (3. § (2) bekezdés c) pont). Ez a szabály azonban nem jelentheti azt, hogy az idetartozó pertárgyértékű bármely ügyben szükségképpen az kell legyen a bírói mérlegelés alsó határa (hasonlóan: BH 1996. 321.). A 3. § (6) bekezdés alkalmazásával ugyanis a bíróság bizonyos szempontok figyelembevételével mérsékelheti a minimum összeget, vagyis a kiindulási alapot jelentő perérték nagysága mellett korrekciós tényezőként a ténylegesen elvégzett ügyvédi munka mértékét is értékelés alá vonhatja. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál ugyanis figyelemmel kell lenni a kifejtett ügyvédi tevékenység idő- és munkaigényességére, színvonalára, szakszerűségére (hasonlóan: Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.058/2012/5.). Magas perértékű ügyekben mindezen szempontok számbavétele többnyire lefelé korrigálja a perérték alapján megállapítható munkadíjat, egyrészt mert a magas perérték nem feltétlenül igényel egyben nagyobb mérvű munkavégzést, másrészt mert bizonyos perérték felett az annak százalékában kifejezett munkadíj olyan magas összeg is lehet, amely már egyáltalán nem áll arányban a kifejtett munka értékével.

Más oldalról megközelítve: a kirívóan magas összegben, a kifejtett munkavégzés mértékével kirívóan arányban nem állóan megállapított jogi munkadíj sértheti a társadalom értékítéletét. Ezért még a kiemelkedően nagy pertárgyértékű ügyekben is tartózkodni kell a közfelfogás számára

elfogadhatatlanul hatalmas összegű, a munkával arányban egyáltalán nem álló ügyvédi, jogtanácsosi munkadíjak megítélésétől (hasonlóan: Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.284/2016/7.).

Az elsőfokú eljárásban a II. rendű alperes egyoldalas beadványt szerkesztett. Ennek egy részében a per megszüntetését kérte a Pp. 157. § a) pontjára figyelemmel. Az ügy érdemét tekintve ellenkérelme a kereset elutasítására irányult annak tartalmi hiányossága folytán. Hivatkozása ezen túl sem jogszabályi megjelölést, sem érdemi kifejtést nem tartalmaz, az mindössze 9 sorból áll.

Majd szabályszerű idézés ellenére a 2017. december 4. napján kitűzött tárgyaláson nem jelent meg.

Az ítéltábla nem fogadta el azt a II. rendű alperesi érvelést, hogy a becsatolt nyilatkozat több munkaórát vett volna igénybe. Annak rögzítése, hogy a keresetlevél hiányos, ennek folytán a Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetésének van helye, valamint azt, hogy ezzel összefüggésben a közigazgatási jogkörben okozott kár megállapításának feltételei hiányoznak, nem igényel különösebb jogi munkát, annál is inkább, mert a permegszüntetésen túl egyéb jogszabályi hivatkozást az ellenkérelem nem tartalmazott, lényegét tekintve védekezése a kereset elutasítására szorítkozott. Tartalma tehát nem tükrözi az alkalmazandó széleskörű joggyakorlat áttanulmányozását, jogdogmatikai értelmezést nem tartalmaz, érvelése annyira az általánosság szintjén mozog, hogy arra érdemi döntést az elsőfokú bíróság nem alapozhatott. A jogtanácsos részéről időigényes ténybeli és jogi felkészülést a nyilatkozat nem igényelt, tárgyaláson való aktív közreműködést nem kívánt meg, ahogy azon nem is vett részt.

Ezen túlmenően az ügy tárgya a II. rendű alperes előtt nem volt ismeretlen, ugyanis vele szemben a felperes ugyanezen indokokból számtalan pert indított, azokban jogerős döntések születtek, a jelen eljárásban előterjesztett kereset már nem is tartalmazott novumot, így ehhez képest sem igényelhetett beadványa több órás munkaráfordítást.

Az ügy eldöntése szempontjából pergátló kifogása pedig – ellentétben fellebbezése érvelésével –, mely egyrészt a keresetlevél pontosításával, másrészt az ügy áttételével függött össze, a per állásával nem volt adekvát. A keresetlevél kellékeit ugyanis az elsőfokú bíróság az előzményi perben, P.../2017. számon vizsgálta, végzését a Szegedi Ítéltábla 2017. július 18-án jogerőre emelkedett végzésével hatályon kívül helyezte és az eljárás folytatására és új határozat hozatalára utasította. A végzést a II. rendű alperesi jogelőd 2017. augusztus 21-én átvette, ezt követően, 2017. december 5-én terjesztette elő ellenkérelmét. Az ítéltábla pedig már 2016. december 7-én Pkf.I.21.480/2016/2. számú végzésének indokolásában kifejtette, hogy a kereseti kérelem közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítésére irányul, ezért annak elbírálására nyilvánvalóan a törvényszék rendelkezik hatáskörrel. Az ellenkérelem tartalmából kitűnően a II. rendű alperesi képviselő az előzményi iratokat nem kellő körültekintéssel tanulmányozta, vagyis az ellenkérelem elkészítéséhez szükséges, általa állított munkaóra ennek kapcsán sem merülhetett fel.

Értékelni kellett továbbá azt is, hogy az ügy érdemi megítélése sem tekinthető bonyolultnak, pertartamát tekintve pedig igen rövid volt.

Miután az ilyen esetekben megállapítható perköltség összegét a bíróságnak a ténylegesen elvégzett jogi munkára, továbbá az ügy jellegére és jelentőségére figyelemmel kell meghatároznia, hangsúlyozottan értékelve a beadvány tartalmát, annak színvonalát, az elkészítéséhez szükséges munkaidőt (hasonlóan: BDT2005. 1132., BDT2010. 2283.), az ítéltábla a kifejtetteket együttesen mérlegelve arra a megállapításra jutott, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség összege arányban áll a II. rendű alperesi jogi képviselő által kifejtett munkamennyiséggel úgy beadványa terjedelmét, mint érdemi tartalmát, színvonalát illetően.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – a fellebbezés korlátait figyelembe véve – helybenhagyta.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontja szerint az állam terhén marad.

Szeged, 2018. június 29.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró